

המלים האחרונות הללו — וב־
 פרט המלה „מנורה” — עוררו בי את
 מקרנותי המדיצינית והבלשנית. איר
 זו רפואה יכולה להיות, שצריך להשיג
 תמש ב„מנורה ליום” ? ואיזה בלשן
 התאים את המלה „מנורה” לרפואה ?
 בקצרה, הפשתי במנורה ובלי
 מטרה בכל המקימות, עברתי כמעט
 על אלפי הפתקאות והרשימות שהי
 כיון הסופר והחכם הבלשן ד”ר מויא
 למלונו הרפואי הגדול, ואהרני התד
 עניינית לא מעטה עלה בידי להודיע
 בי הכוונה היא למין רפואה בצורת
 מקל קטן ודק ונקרא בכל השפות
 הליעזיות „נר”, אלא שאצל הד”ר
 שלנו נתחלה הנר במנורה, וטוב שלא
 נתחלה לו הלחם בסכין...
 * * *
 טבע משינה יש לי בזמן האחרון
 לטייל ולשוטט בחוצות ירושלים ובשד
 כונותיה בשבת קידש בין שחרית
 למספא או בין מנהה למערוב, כשאני
 לבוש במסוה החדש והמיוחדני של
 „ענג שבת...”.
 והנה בעברי בשב”ס זו ברעוב
 החבשים ראיתי שתי אהודיות עומדות
 לפני שער דירתו של רופא (לא בעל
 הפתקא ו„המנורה ביום”) ואחת
 מהן קוראת בקול את השלט הקטן
 דקבוע על השער: „ד”ר מ. נימן,
 ומלמטה סמוך לשלט כתוב באותיות
 מוליכות ואדומות בז’רנון (ע”ה)
 המופ”סים): „זאלל לעבען די אפי”

— „ומה בדבר הפסנתר ?” —
 שאלתי שוב את היהודי ורשמתי בפד
 נקסי הקטן.
 — לזה הם קוראים „ביאנו” מל־
 שון „פיאנו...” ובשעת מעשה הם מני־
 עים בכל אצבעות ידיהם לאות של
 „ביאנו”, שצריך לרפק עליה אלא
 שהיא „דופקת” מיאליה (אוטומטית)
 ומנגנת ויש רק להניע ברגלים (והרגל
 לים שלו מתנעעות מאליהן): „מוש
 לאזים יתעצב אליוואחאד...” כי לא
 צריך שיטרח האדם הלילה...
 ובצאתי מהחנות נתעוררה בי
 שאלה עצומה: רבש”ע! איד יעד
 שו בני דודנו כדי לבאר ב„לשונם זו
 הרבה ידים ורגלים בשביל ב”כ הרבה
 כלים ? ואיד יבארו, למשל, ג’ד
 בנר על טהרת הלשון הערבית המזוי־
 קלית שלהם ?...
 * * *
 ומכיון שאנו עוסקים בפילולוגיה
 כלי זמנית ערבית. אמסר לכם עובד
 דות קטנות המונחות בתיקי על הכר
 לשנות המדיצינית העברית שלנו.
 מנחת לפני על שלחני בתוך
 גל המכתבים פתקת רפואה מאת ר”ר
 פא פריטי ידוע בעירנו. עצם הרפואה
 כתוב באותיות לטיניות „אילאבין”
 אביי, ואולם בשולי הפתקא רשם
 הד”ר הנכבד בעברית ע”א אפן הש־
 מוש ברפואה: „מנורה ליום”.

ליב...
 — „נג, ואיד אומרים בלשונם
 לכנור ?” שאלתי את בעל החנות.
 — גם כן „מוזיקא”. השיב לי,
 הכל אצלם „מוזיקא...” אבל בשנוי
 תנועות והעיוות. דרך משל: מעביר
 ידו הימנית על זרועו השמאלית, הר
 לכה והובאה מלמטה למעלה ומלמעלה
 למטה כמושך בקשת, ובעל כרחך אתה
 מכין כי זהו— כנור. . .
 — ו ת ו י נ ג י נ ה ? הוספ־
 תי לבחור את תלמידי החשוב.
 ומבלי דבר דבר עמד לפני וחתי
 חיל מניע ומועזע במתניו וברגליו הנח
 והנה כרסנית ערבית על הבמה —
 סימן כיבהק לתוי נגינה של רקודים.
 — „פ’ ענדאק זי פת ?”
 נשמע פתאום קול מן הפתח.
 — בשביל ה„קורבאטט ?”, שאל
 מאתו בעל החנות.
 — כן, ענה בודודנו בטון של
 „יודע ננו”, אבל זיפת טוב.
 מתחלה לא הבינתי מה ענין
 ז פ ת אצל מוזיקה ? השבתי בלבי:
 מי יודע ? מה לא עושה יהודי בזמנו
 בשביל פרנסה ? קיייתי כי עוד מעט
 והחננו יוציא לו חבית של זפת ואיר
 לם הפש ובדק בקופסאות קטנות
 והוציא משם התיכה צהובה וקשת,
 נתברר לי כי ה„קורבאטט” אינו למ־
 לקות אלא קשת פשיטה לכנור וה”
 זיפת” אינו זפת אלא פשוט משחה
 לקשת, שקורין בלע”ז — קליפוניה,

— „פי ענדכום מו ז י ס א ?”
 (היש לכם מוזיקה ?), ובשעת דבורו
 הוא מתיז את אות ה„זיו”.
 — איזו „מוזיקה ?”, שאל בעל
 החנות.
 זרק בודודנו את מבטו על כל
 הכלים וכשלא מצא את מבוקשו העי
 מיד שתי אצבעותיו, האגודל והאצבע
 שבשתי ידיו, זו מול זו בצורת חצי
 עגול או קרטאדואלא של טעמי ההפ־
 טרה. מיד הבין בעלי־החנות „לשון
 אלמים” זו והושיט לו לוחות־גרמור
 פון. . .
 — די לתכימא ברמיוזה !, אמרתי
 לחנוני.
 עוד זה מדבר והנה בא נער ערבי
 ושאל:
 — „הבה ונראה את ה„מוזיקה” !,
 ובשעת דבורו העביר את אצבעו היי
 מנית על פיו אנה ואנה, ימינה ושי
 מאלה, כמו שמושה את שניו במברי
 שת. מיד רמו בעל־ החנות לפקידו
 להראות לנער הרמוניקה־שליפה.
 — „טציץ !”, תקתק הערבי הקטן
 בלשונו לאות שלילה — „מוש הא־
 דא” !” (לא זה !). הוא רוצה „מור
 זיקה” אחרת ומתהיל מניע בשתי
 ידיו זו לעומת זו, כאוחז בשתי אד־
 נים ונופח בפיו כמפוח: פו, פו...
 — הידעת מה הוא רוצה ? —
 פנה אלי המוכר — רוצה הוא הרמור
 ניקה־אקורדיאון, אבל „כרבה לבט־
 לה...” הוא לא יקנה, הם רק שוא־
 שונו ;

— „קאדייש לראמאללאה ?” (ככ־
 מה לראמאללאה ?)
 — „שמנת־עשר מיל !” ענה הפ־
 קיד בחשבו שהערבי רוצה לשלח את
 מכתבו באחריות.
 — ש ו — ו — ו ? (מה ?) —
 נועם הערבי — הרי היא „קריבא רא־
 מאללאה, שירבאת סיגארה !” (קרובה
 היא ראמאללאה במרחק עשון סגרת),
 יהא ג ר ו ש א ח ד !” . . . * *
 — כאן „מיסטה” ! — השיב הפ־
 קיד קצרות — כאן לא „באזאר !”
 ובראות הפקיד עם מוי יש לו עסק
 שלח אותו אל החלון השני. נגש־הי
 רבי אל החלון השני, קנה בול בחצי
 גרש, לקס בלשונו והדביק על המעט־
 פה. אחר נגש אל הפקיד הקודם:
 — „הרואת אתה ?” — אמר לו
 בנצחון — „הארק מוש טמאע מית
 לאק !” (הפקיד ההוא אינו אץ להעי
 שיר כמותד !)
 תחב את מכתבו לתוך החור של
 הארנו ויצא כלו „מכסוט” ושבע
 רצון, שזכה במקחו ו ה ר ו י ח 18
 מיל מחלון לחלון. . . * * *
 וכן הדאר הלכתי לחנות הגדולה
 וראיתי מעשה נאה וראוי לספר לתל־
 מידי.
 נכנס ערבי מהסכיכה ובירד מכתב
 לשלח בפוסתה. ראה קבוצת אנשים
 עומדים צפופים לפני חלון המכתבים
 הנשלחים באחריות, נגש אף הוא אל
 החלון ושאל בקול רם מאת הפקיד ;

פרדים בעמק. לאחר שנמרה הישיבה
 וקמו שלשתם ללכת, נזכר החקלאי
 הבבלאי שלנו ואמר:
 — ארי, חבותי, עיקר שכחנו ! על
 „כפר־ברוד” לא דברנו כלל.
 ולא ידע מיניסטר־החקלאות החד־
 דש שלנו כי הוא וחבריו ישבו ודברו
 שעה שלמה בישיבתם זו אך ורק על
 „כפר־ברוד” . . . * *
 התאחרות הספרדים בעירנו פנתה
 בשבוע זה למלונריו במחאה. נמרצה
 על פטורי הפקיד ה ס פ ר ד י הנאון
 מלשכת־העתונות, לשם קמוצים. והנה
 נתקבלה תשובה קצרה ונמרצה בחתי־
 מת ה. כ המוכיר הכללי.
 „. . . איך התנהלה הציונית שמה
 פדות כיון יהודי ליהודי בשעת קבלת
 פקידים ולא בשעת פטורין” — ודי !
 הלואי רבש”ע ! אלא שקשה לי
 להאמין את כל הפסקא הזאת ולא
 אהיה אפיקורס גדול אם אאמין למיד
 כיר הכללי רק את החצי. כלומר: החד־
 צי הראשונה. . . * * *
 נכנסתי בשבוע זה לבית האדר
 וראיתי מעשה נאה וראוי לספר לתל־
 מידי.
 נכנס ערבי מהסכיכה ובירד מכתב
 לשלח בפוסתה. ראה קבוצת אנשים
 עומדים צפופים לפני חלון המכתבים
 הנשלחים באחריות, נגש אף הוא אל
 החלון ושאל בקול רם מאת הפקיד ;

ולא יכל עוד החבר השני להתא־
 פק ושאל מתוך עצבנות, כדרכו:
 — אבל, אדוני ! מה יהיה סוף־סוף
 עם הדייגים ?
 — „הדייגים” ? — שאל שוב חבר
 האכסטיבה — אבל הלא אמרתי
 לכם, אדונים, כי ההנהלה הציונית
 אינה עוסקת בתיאטרונים !. „הדיי־
 גים” — זהו עסק של המשחקים הפו־
 עלים. . .
 לשמע התשובות הברורות האלו
 קמו שלשת הצירים כאחד וחד־ר
 שאל אף הוא את שאלתו:
 — ו „כפר־ברוד” ?
 — מה ? כבר בורה ? — שאל העו־ד
 הגדול כמתנצל — למה אתם ממהרים ?
 כבר בורחים ! . . .
 אם תרצו רבותי, הרי זו אגדה,
 אניקוטה — Joke בלע”ז —
 המר מצוין ל„קומיקס” כדי להכין
 טרגדיה מצחיקה במערכת אהת: מור
 שבה עברית, כ„באר יעקב” שנתפכה
 ל„סינימה”, להבדיל, והדייגים מסלר
 ניק שנכנסו פתאום אל „האהל” של
 הפועלים.
 ואם לא תרצו רבותי, הרי זה
 אמת ומעשה שהיה בשבוע זה —
 עובדה שאפשר ללמד ממנה.
 מעשה בלחי בבלאי־חקלאי וסגנו
 מלונריו לעוד פקיד מקהל, שנתכני־
 סו בשבוע זה לישיבה במשרדי קרן־
 הקיימת היו באריכות והתווכחו והחי־
 ליטו החלטות ברבר המתישבים הפ־

מבער למסוה (שעורים בהפתכלות)

הדבר היה
 במלון יון
 המשלחת ה־
 ספרדית ב־
 עירנו הת־
 יצבה בפעם
 הראשונה ל־
 פני סאקיר בכואי מחו”ל, כדי ל־
 עמו ע”א עניני הספרדים בארצנו.
 שלשה חברים ומנהיגים היו: אחד
 סוחר ידוע, אחד ד”ר ומנהל בנק וא־
 חד עורך עתון.
 אחרי ה„סאלאם־עלייך” הגדול
 והרגיל הזמין ראש האכסכוטיכה את
 שלשת האורחים הנכבדים לשבת.
 פתח ראש ההסתדרות ואמר:
 — באנו לשאל מאת כבודו מה
 יהיה בענין „באר יעקב” ?
 תמת סאקיר על שאלה זו ושאל
 בתמיה:
 — „כאריע—קב ?.. מה זה „באר
 יעקב” ?”
 תרגם לו החבר השני בערבית,
 La puits de Jacob
 — אות יעם ! באר יעקב של פייר
 בינאה ?.. כן, ידעתי ! זהו פילם
 יפת! אלא אין־אנו עוסקים בסינמה
 תפנו לקרן היסוד, לקרן הקיימת ! . .

טאבער רעוואלוציע.!" (תחי המהפ" כה של אוקטובר!)
 אמרה השניה: פלא! חן הר"ר נימן הוא יהודי חרד ואדוק ומה ראה על ככה לכתב פתאם על השלט שלו עניני „ריבולוציונו"?...
 ולא רחוק משם ברחוב החב" שים, ישנו עוד שער כבוד המקושט בשלטים וביניהם מהויר שלט עלוב וחוור, השלט של ועד העיר ליהודי ירושלים, שעלתה עליו (כלומר על הפה!) הלודה, ההלפתי איפוא, רבני תי, לסדר יום כרט מיוחד, בעירנו ולקבץ נדבות קטנות בין תלמידי הא" מידים והקבצנים ולשלח חצי פונט לנשיא הועד כדי שיזמין אצל מלניק שלט הרש ונאה כראוי לועד העיר Jewish Council שלי ר ו ש ל ש ם עיר בירתנו, ואגב, יקנו מזה גם חתיכת חבל כדי לקשר את הצד השני של שלט „משפט השלום" העקום והתלוי באויר.
 ואולי, מי יודע? ישנו בשלטים זחאלה איזה ם ט ל לביתנו הלי-אומי?..
 * * *
 ועלם במנהגו נוהג אצלנו בירושלם עיה"ק!
 נחל פישון זה שכרחוב „הסולל", לא נתיבש עדיין בחוטמו הזב והירוק של תינוק, במחילה, והוא משתפר בכל יום לרחוב יפו, ולא עוד אלא שבזמן האחרון עלתה הצחנה על

כל גדותיו, ריח הניחוח מן הערו התחתון של בית מני עולה באפנו עד כדי מחנק נפש ממש. והראים שלנו סותם את נחיריו ואומר שזה לא עסקו, זהו ענין של „סחיה" (משרך הכריאות הממשלתי), שהיא עסוקה, כנראה, בדברים אחרים כגון גבית מסים וקנסות מאחב"י העבר יינים היודעים על חוקי הכריאות... גם אבן הנגף שעל יד המגרש הרוסי עורנה מונחת בדרך כאבן שאין לה הופכין והיא בולטת מתוך המדרגת הצרה והאחוכה ברחוב יפו כאילו משיטה היא לשון לקהל, ער שה מעשה קונרם ומהפכת את הבר יות העוברות לתומן, לרבות הנשים, שזע ביום...
 ובהכנסת אורחים „אשל אברהם" במ"ש מקיימים, כנראה, מצות „לא תבערו אש בכל מושבותיכם" לא רק בשבת אלא גם בכל ימות ההול, וכפי שמוסר לי יהודי זקן שעדותו נאמנה מאד, ר' זעטיל שמו, אין מדליקין שם לא ביום ולא בלילה, לא בנר ולא במנורה ואף לא בנפתור. ובהגיע הש עה התשיעית בערב — כך מספר לי הזקן הנ"ל? ונשבע בשבועי שבועות— סוגרים את ה„אורחים הנכבדים" המד שלמים דמי אכסניה—בחדריהם הקט נים כעופות בלולים, בכחינת „בני אדם יושבי חשך וצלמות" בלילות החורף הארוכים במשך כל השבוע ממש בקראים בליל שבת, ולא עוד

אלא שחסר שם עוד דבר נחוץ הנקי רא „נעגעל וואסער", ברו למים וק ערה לרחיצת הידים עם השכמת הכ קר ואין היהודים יכולים לקיים את המצוה הקדושה לכל יהודי חרד וכשר כידוע...
 וכשפוגים אל מנהל המוסר — כך מסיים הזקן את ספורו — וטוע נים עמו ב„אש ובמים", סטייטש? והכזר? הוא משיב כהלכה: „מי שאינו מחרצה אל יבוא אל ינו ללון!"...
 „אלינו"? כלומר אל האב סניה הפרטית שלו ואל הפבריק'ל לשנוררות של הנכאים. והרי על ידו נתקבלו, כמדומני, לא פעם איזה דר לרים מהיהודי הטוב שם באמריקה? וכי מה דורשים האורחים מאת כבוד המנהל והנבאים בעד כספם וכי ספי הנדיבים בעולם? — מנורה קטנה על הקיר וקצת נפט בתוך המ נורה ועוד דבר קטן: „ניגעל ווא סער" — כלומר כד וקערה ומעט מים בתוכם, כמו למשל אצל אליאד — ולא יותר...
 כן, לא יותר!...
 ולכשיני, רבותי, נניח לרגע את מאה שערים ואת מוסדותיה השנר רים ונפנה קצת לעולם החנוך המר דרני שלנו, הפעם — לא ידעתי מי הודי זקן ממ"ש אלא מתלמיד, סטר דנט בלעז, בשערי השתלמות בעי

עוד עובדא אחת.
 המורה לגיאוגרפיה, מומחה במד קצעו, רצה לבאר לתלמידים את מהד לך „כדור הארץ" מסכיב לשמש. ראה שאחד מתלמידיו לא הכין את דבריו כראוי, מה עשה? העמיד את ה„גלר בום" למול אחת התלמידות ואמר בהיסת הרעת:
 „גאטער שאת הנד השמש ומחממת אותנו על פני הכדור" ומיד הבינו כל התלמידים את באורו יפה יפה...
 הנ"ל
 כלנו חשבנו וגם אני בתוכם, רבותי, חשבתי לתומי עד כה כי ה„אסם" פירושו: אמנים, ופרים ביוסיקאים, ואולם עכשו נתברר לי כי כלנו חיינו בטעות וכזונתו של ה„אר ס"ם" היא סתומה מימש כמו של (א"י), לפי מהלך הענינים במועדון האס"ם רואת אני כי פרושם של ראי שי התיבות הוא: אנחנו וזכרים בצוינים, כחמת ש„אנחנו" כלומר חבתי הועד, עושים ב"ה ביונים באר לם המועדון והתחרות לתיאטרון „ציון" ולבית"ם למל, „אנחנו משכי רים את האולם פעם לאלישבע ופעם לויבל, כדי לצאת לן החובות של המוסד, והם מצריים, כמובן, כרטיסים פי שנים מיספר המקומות — מעין „בית עם" שני, רק בלי טחב על הקירות"...

אינני פיסן מטבעי ב"ה ואינני בעל מקצע בחרוזים ובכ"ז חושב אני כי נעים לשמע את אלישבע ואת שיר ריה וביחוד מפי הגב' ה—ד, למרות הפטום שלה...
 ואולם לא נעים, סליחה: לא כ"כ נעים היה לשמע את רשמי מס" עה לפולניה, לא חלילה מפני ההקר מה הארוכה — אשה היא אשה! — אלא מפני ה„רשם"! בתוך נאומה זה ספרתי תשעים וחצי פעם את המלה „רשם" ובכ"ז לא עשה רשם על הקי הלי, הוי מההצעה הנפלאה שעלה במוחה הפיאטי, שטוב היה להשליך „צפלין" על הגיתו היהודי בוילנא, על ירושלם דליטא — השגה של גויה באמת!...
 ואינני יודע באמת מפני מה כעסו כ"כ החברים בצאתם מהאולם ובעמדם יחד לפני חלון ה„גרדירובה" כדי לקבל את בגדיהם עפ"י התור. אינני מבין מה כל הרעש והכעס של הגבולות שהתרגו ונשבעו לכלי למסר עוד את בגדיהן ומעליהן ל„גרדירוב" הזה. לדידי אין תענוג גדול מזה — גו ערו ממש:
 ראשית, הדוחקא דכלא, הרי יש ב"הץ זה הדחק משום התקרבות הגוף והנפש בין חברי המועדון וביחוד בין החברות ולא כמו באגודת הסופ רים בת"א הרחוקים זמזו. והשנית, הרי אפשר לקבל שם שיעור באנגלית

מפי הנער המחלס את הבגדים לספור „ניינטי פיף", „פיפטי-פיף", כמובן לא יותר ממאה. והשלישית — והו כל העיקר! — הן אפשר בעד חצי גרוש שמשלמים לגרדירוב, להחליף כובע ישן ומסמארטט בכבע חדש ויר קר „בורסלינו", או מקל פשוט של חלוצ במטה נוי עם ראש של כסף, וב"ז רק בחצי גרוש נקוב ארץ ישראל...
 ועצתי אמונה לתלמידותי היקר ות שלא תלכשנה ל„אסם" את פרור תיחן היקרות והחדשות, אם אינו רר צות להטביע עליהן את חותמן של נעלי הנער, ב„גרדי רובה" של המר ערו...
 * * *
 לסוף רציתי לדבר קצת גם ע"א התיאטרונים שלנו ועל ה„קומקום" והקינפרנסיה שלו שנתן לי בהצגה האחרונה את ה„ביכור" הראשון (כי מה זה „קומקום" אם לא עזמות בע"פ?) והפצתי לשוחח גם אני קצת על האופיריטה שלנו ועל „ינטה טל-פנטה", ואולם איני רוצה להסיג את גבולם של חברי בעתון וביחוד חושש אני להתחרות עם הסופר הגדול הכר תב דוקא „מעל חוד של עם" ר"ל.
 אמנם „תלמידים" אין לה, לפי דבריו, ומסופקני אם יקו לה, מפני כי הוא עצמו „תלמיד", וכבר אמרן חלמים: בכל אדם מתקנא חוץ מתלמידו. ואיני מקנא אפילו בפט

רושקה, חכם החרוץ של ה„ היינט" בורשוי שספר בעתונו בזמן האחרון את המעשה ברבי נפתלי חנה'לס. ז"ל וראינו עם הברון בפריז — מעשה שספרתי לכם בשעורי לפני שנים אהדות מתוך זכרונותי בגליל.
 קנאת סופריב, רבותי, תרבה אם לא חכמה הרי פיליטונים וכותבי פי ליטונים ועתונינו בזמן האחרון הלא יוכיחו!...
 והנה באחד הנשפים האחרונים של האס"ם תפשני תלמידי בורועי ומשכני הצדה:
 — הוי, יש לי בטכילך הלצה יפה מאין כמותה על האכסכוטיבה: „סא' פיר" בערבית „לסגור" וכו', וכשי הזכרתי לתלמידי כי קרא את „החב" מה" הו בודאי בשעורי הסודם נתב ייש קצת ובפש סליחה...
 הוא אשר אמרתי: אשרי מי שתורתו מתפשטת ברבים וחזרת על אכסניה שלה אפילו בשנויי-נוסח" אות קצת.
 ומחמת שאני מתכוונ ל„יום השח" רור", של עש"ק זו וממהר להכין את הסמוקינג שלי לכבוד יום טוב — הריני מקצר הפעם ונשאר, כמו תמיד, רבכם ר' — — —
 עז מזה

עוד עובדא אחת.
 המורה לגיאוגרפיה, מומחה במד קצעו, רצה לבאר לתלמידים את מהד לך „כדור הארץ" מסכיב לשמש. ראה שאחד מתלמידיו לא הכין את דבריו כראוי, מה עשה? העמיד את ה„גלר בום" למול אחת התלמידות ואמר בהיסת הרעת:
 „גאטער שאת הנד השמש ומחממת אותנו על פני הכדור" ומיד הבינו כל התלמידים את באורו יפה יפה...
 הנ"ל
 כלנו חשבנו וגם אני בתוכם, רבותי, חשבתי לתומי עד כה כי ה„אסם" פירושו: אמנים, ופרים ביוסיקאים, ואולם עכשו נתברר לי כי כלנו חיינו בטעות וכזונתו של ה„אר ס"ם" היא סתומה מימש כמו של (א"י), לפי מהלך הענינים במועדון האס"ם רואת אני כי פרושם של ראי שי התיבות הוא: אנחנו וזכרים בצוינים, כחמת ש„אנחנו" כלומר חבתי הועד, עושים ב"ה ביונים באר לם המועדון והתחרות לתיאטרון „ציון" ולבית"ם למל, „אנחנו משכי רים את האולם פעם לאלישבע ופעם לויבל, כדי לצאת לן החובות של המוסד, והם מצריים, כמובן, כרטיסים פי שנים מיספר המקומות — מעין „בית עם" שני, רק בלי טחב על הקירות"...